

182
180
181
182
742
деніе на закона Му азъ не го жалѣхъ и надѣхъ ся да го восприѣмъ пакъ отъ Него. Той прѣтърпѣлъ всичкы-тѣ ужасны мѣкы и самъ-тѣ смъртъ толкось мужественно, чото изумилъ царя и всичкы-тѣ, что были около него.

Четвъртыя мѣчили, както и другы-тѣ му братіе; той, на смъртныя часъ, казалъ на царя: „подобрь да бѣдъ погубень отъ чловѣцы, но съ надеждъ да бѣдъ воскресень отъ Бога за животъ вѣченъ. А за тебе нѣма тая надежда.“

Пятыя-тѣ, во время-то на мѣченіе-то, погледилъ на царя и казалъ: „сега си ты властенъ да правишь, что искашь; но и ты си такъвъ чловѣкъ, какъвто сме и ный; не мысли, че Богъ е оставилъ нашія родъ. Почакай, и тогава ще видишь, че Богъ е всемогущъ, кога прѣдаде Той на мѣченіе и тебе и домочадіе-то ти.“

Шестыя-тѣ, като умиралъ, казалъ на царя: „ный страдаемъ, не зачото искашь ты да ны мѣчишь, но зачото е угодно Богу да ны накаже за наши-тѣ грѣхове. Но не мысли, че ты ще избѣгнешь отъ наказаніе: Богъ ще ти воздаде за това, гдѣто си ся опѣчилъ срѣща Него.

Останжлъ седмыя-тѣ братъ, наймладия-тѣ, който былъ още въ отроческы години. Царя-тѣ го повикалъ при себе и твърдѣ ласково го уговарялъ да ся отрече отъ закона на свои-тѣ отцы; въ награда за това, той му обѣщавалъ да го обсыпе со свои-тѣ царскы благодѣянія. Но отрока-тѣ былъ непоколебимъ. Царя-тѣ заповѣдалъ да по-выкатъ майкъ му и повелѣлъ ней да уговори сына си, какъвто да може тя да запази поне одного отъ свои-тѣ седемъ сынове.

Майка-та, като пристѣпила до отрока, казала: „милое дѣте, ты, когото сѣмъ носила подъ сърдце-то ми; ты, когото сѣмъ азъ съ такъвъ трудъ и нуждъ отхранила до сега, моля ти ся, сожали ся за мене; погледни на небо-то, на земъ-тѣ, на чловѣческыя родъ и на всичко-то прѣкрасно твореніе; всичко това е создалъ Всемогущій Богъ,